

چکیده

پژوهش حاضر به بررسی تطبیقی مدیریت برنامه‌های آموزشی بدو خدمت و ضمن خدمت کارکنان بیمارستان‌های دانشگاه علوم پزشکی ایران در سال ۱۳۸۰ پرداخته شده است.
آنچه پژوهش توصیفی - تطبیقی بوده و جامعه پژوهش را مسئولین کارگزینی، مسئولین بخش‌ها (تدارکات، امور مالی، رادیولوژی، آزمایشگاه، خدمات، تغذیه و دفتر پرستاری) و ۱۸۲ نفر از کارکنان ۴ بیمارستان عمومی - آموزشی دانشگاه علوم پزشکی ایران (حضرت رسول، فیروزگر، فیروزآبادی و هفت تیر) تشکیل می‌دادند.

- نوع نمونه‌گیری بصورت تصادفی ساده بوده و ابزار گردآوری داده‌ها شامل ۳ پرسشنامه بوده است.
اطلاعات گردآوری شده با استفاده از روش‌های آمار توصیفی بصورت جدول و نمودار نشان داده شده‌اند و نهایت با توجه به اهداف پژوهش نتایج ذیل بدست آمد:
 - بیمارستان حضرت رسول (۲/۳۷ = X) بیشترین و بیمارستان فیروزآبادی (۲ = X) کمترین میزان برگزاری دوره‌های آموزشی بدو خدمت را داشته‌اند.
 - بیمارستان هفت تیر (۲/۸۷ = X) بیشترین و بیمارستان فیروزآبادی (۱/۶۲ = X) کمترین میزان برگزاری دوره‌های آموزشی ضمن خدمت را داشته‌اند.
 - بیمارستان‌های هفت تیر (۲/۶ = X) بیشترین میزان انجام نیازسنجی قبل از برگزاری دوره‌های آموزشی و بیمارستان فیروزآبادی (۱/۶ = X) کمترین میزان انجام نیازسنجی قبل از دوره‌های آموزشی را داشته‌اند.
 - بیمارستان‌های هفت تیر (۳/۴ = X) و فیروزگر (۲/۸ = X) بترتیب بیشترین و کمترین میزان برنامه‌ریزی آموزشی را برای کارکنان داشته‌اند.
 - بیمارستان‌های هفت تیر و حضرت رسول (۲/۵ = X) بیشترین و بیمارستان‌های فیروزگر و فیروزآبادی (۲ = X) کمترین میزان برگزاری دوره‌های آموزشی در داخل بیمارستان را داشته‌اند.

- در بیمارستان‌های فیروزآبادی ($2 = X$) و حضرت رسول ($1/67 = X$) شرکت در برنامه‌های

آموزشی برتریب بیشترین و کمترین میزان تأثیر را بر ارتقاء شغلی داشته است.

- بیشترین میزان ارزیابی از برنامه‌های آموزشی در بیمارستان فیروزآبادی ($2/8 = X$) و کمترین میزان

ارزیابی از برنامه‌های آموزشی در بیمارستان فیروزگر ($1/6 = X$) بوده است.

با توجه به یافته‌های پژوهش به صورت کلی می‌توان نتیجه گرفت که وضعیت مدیریت برنامه‌های آموزشی کارکنان در بیمارستان‌های دانشگاه علوم پزشکی ایران بسیار ضعیف می‌باشد. و مراحل برنامه آموزشی (برنامه‌ریزی، نیازسنجی، برگزاری، ارزیابی و ...) در حد بسیار پایینی اجرا می‌گردد.